

SABINA COLLOREDO

Frumusețea MEDUSEI

ȘI ALTE CHIPURI
MITOLOGICE

Traducere din limba italiană de
Afrodita Carmen Cionchin

CUPRINS

Introducere	5
Medusa	7
Minotaurul	43
Pandora	79
Polifem	107
Persefona	141
Faeton	177

Introducere

Eu nu mă consider un învins.

M-am luptat și am oprit cerul care îmi cădea în cap. L-am apucat strâns cu mâinile și l-am implorat, l-am mângâiat și l-am lovit ca și când ar fi fost un zeu care se înverșunase împotriva mea.

Am făcut ce trebuia să fac, chiar mai mult decât credeam că pot. Nu am câștigat, dar nici nu mă simt un învins.

Mulți eroi, ca să câștige, s-au pierdut pe ei înșiși, mulți zei și-au negat divinitatea.

Eu am rămas același.

Iar aceasta este povestea nespusă a celui care s-a pierdut și s-a regăsit... așa cum ți-o spun... acum... aici.

Printre frânturile mele de cer.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MEDUSA

Pe tatăl meu îl chema Phorcys. A fost pescar. Era o ființă monstruoasă, ce privea lumea cu cruzime cu un singur ochi (pe celălalt i-l mâncase un rechin – cel puțin așa povestea el, lăudându-se cu asta în fața prietenilor). Sunt aproape sigură că, în realitate, își pierduse ochiul acela într-una dintre numeroasele încăierări din taverna portului. Acolo mergea să bea – până se amețea de tot – atunci când îi mergea rău la pescuit. Apoi venea acasă abia ținându-se pe picioare. De fiecare dată când îi vedeam figura masivă conturându-se în zare îmi sărea inima din piept, chiar dacă se întâmplase de atâtea ori, dar devenise insuportabil, așa că alergam îngrozită să mă ascund în coteț, împreună cu surorile mele. Doar mama mea, Ceto, putea să-l calmeze.

Dar ea nu era o femeie ca oricare, era o nimfă a mării și avea secretele ei. Îl întâmpina la poartă cu parfumul ei sărat, cu părul despletit, căzut pe spate, și îi șoptea zâmbind:

— Te-ai întors, dragul meu!

Atunci el se bloca, deschizând pumnii încleștați, și se uita la ea cu un aer uluit.

— Drag... eu? se minuna el.

Mama se îndrepta spre el unduindu-se, în timp ce picături mici de apă îi cădeau de pe corp, trasând o cărare scânteietoare.

— Vino în brațele mele! îl invita ea.

Iar el, așa cum era, urât, murdar și mirosind a vin, mormăia și se arunca spre ea de ziceai că e un prădător. De fiecare dată tremuram de frică și credeam că o va devora ca o fiară. În schimb, îi auzeam șușotind și râzând până noaptea târziu, le auzeam șoptele pierzându-se în murmurul mării. În acele momente, eu și surorile mele, Stheno și Euryale, nu mai existam pentru ei. Putea să ne fie foame sau frig, dacă era iarnă, că nu le păsa. Existau doar ei doi și acea iubire a lor greu de înțeles. Monstrul Phorcys și nimfa. Nu știu pe care dintre ei îl uram mai mult. Îmi doream să se întâmple ceva în viața mea monotonă, orice care să mă ducă departe de acolo, de acei părinți care mă îngrozeau.

— Hai, trezește-te! îmi porunci mama într-o dimineață.

Era în plină vară și soarele puternic intra prin ferestrele larg deschise. M-am ridicat cu respirația tăiată. Mereu avea acel ton dur cu mine, chiar dacă nu era nevoie, pentru că eram o copilă cuminte și ascultătoare.

— Unde mergem? am îndrăznit să întreb.

— Vino și o să vezi!

— Pot să iau micul dejun mai întâi?

Fața ei divină s-a întunecat la fel ca adâncurile mării din care venea.

— Mereu îți este foame! Ia pâinea uscată de pe masă! Haide, nu am timp de pierdut!

Mi-a întins o tunică verde-smarald, strânsă la mijloc cu o centură prețioasă. Am îmbrăcat-o, după care ea m-a privit mulțumită. A început să-mi pieptene părul lung și ondulat, de culoare arămie.

— Vei fi foarte grațioasă, mi-a spus ea. Semeni cu mine. Iar ochii reprezintă ceea ce ai tu mai frumos.

Apoi mi-a prins bărbia cu degetele și a murmurat:

— Privirea este o armă. Să nu uiți asta niciodată, fata mea!

Am traversat satul și am luat-o pe drumul ce ducea la promontoriul pe care se afla templul zeiței Atena.

— Este vreo ceremonie? am întrebat-o.

— Ceva de felul ăsta, a spus ea cu un aer misterios.

Nu am insistat, o cunoșteam doar și știam că nu mi-ar mai fi spus nimic. Când am ajuns pe vârful muntelui eram transpirată, iar gâtul mă ardea din cauza prafului. Umbra templului se întindea amenințător spre noi. Am avut o presimțire.

— Ne întoarcem repede, nu-i așa?

Mama nu a răspuns. Se uita la o preoteasă care înainta cu pasul ferm, înfășurată în lunga mantie azurie a femeilor care se consacrau Atenei.

Cerul era și el azuriu, la fel și marea, iar templul, cu coloanele sale sculptate, strălucea intens sub soarele aflat la zenit. Eram orbită de toată această măreție.

— Ea este? a întrebat preoteasa în timp ce mă privea.

— Da, este Medusa, prima mea fiică, a spus mama. De azi, așa cum am stabilit, va sta aici cu voi.

Cum?! Speram să fi înțeles greșit.

— Mamă!

— Și-a desprins degetele de ale mele și s-a îndepărtat de mine pentru totdeauna.

— Vei fi o preoteasă a zeiței Atena, mi-a spus fără să se uite în ochii mei. Ei îți vei consacra viața. Vei trăi pentru totdeauna aici, în templul ei, la adăpost de lume și de apropierea necurată a oamenilor!

Mi-a sărit inima din piept.

— Dar nu vreau! am bolborosit eu.

A dat să se întoarcă și să plece fără vreo sărutare sau o mângâiere, după ce mă condamnase la nefericire.

— Nu! am strigat. Măcar lasă-mă să-mi salut surorile!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Simțeam că leșin.

— Te implor!

Mama m-a apucat de braț. Degetele ei erau reci și puternice precum cele ale unui bărbat.

— Surorile tale sunt bine acolo unde sunt. Iar tu încearcă numai să fugi, că va fi vai de tine, a spus răspicat! Ar trebui să-mi mulțumești! Vei avea o educație, mâncare și haine curate. Mai mult, niciun bărbat nu-ți va spune ce să faci.

— Dar voi fi ca într-o închisoare! am strigat în lacrimi.

— Vei fi liberă, prostuțo! Nu înțelegi? Te așteaptă un viitor strălucit!

Apoi s-a transformat într-un pescăruș și și-a luat zborul. Am urmărit-o cu ochii înlăcrimați în timp ce atingeau ușor valurile, cu un strigăt răgușit de fericire.

— Phorcys! am auzit-o țipând.

Îl căuta, cu inima plină de dragoste pentru el.

În timp ce mă zbăteam și plângeam în brațele preotesei, am văzut-o aterizând pe barca ce se legăna ușor, în largul mării, a tatălui meu. S-a întors să fie soața lui și și-au unit inimile fericiți, într-o îmbrățișare infinită. Nu am mai văzut-o din acea zi... nici pe ea, nici pe surorile mele iubite, nici măcar pe monstrul care-mi era tată.

In templul Atenei, anii s-au scurs în același ritm, unul după altul, precum valurile mării care se spărgeau la picioarele mele. Nu am amintiri, poate doar pe cele ale zilelor caracterizate prin aceleași gesturi și ceremonii interminabile, între rugăciuni și nori de tămâie. La sfârșitul zilei, când eram epuizată, mă aștepta o masă frugală, apoi o saltea rece, făcută din paie.

Atena, zeița războiului și a înțelepciunii, se purta foarte sever cu noi, pretesele, dar la fel era și cu ea însăși. Era o zeiță dură și dificilă. Născută gata înarmată din capul lui Zeus, tatăl zeilor, era fiica lui preferată. Zeus însuși o zămislise, simțind durerea și îngrijorarea din timpul nașterii atunci când i s-a deschis capul, din el ieșind o fată frumoasă și rece, care i-a spus încet „Tată“.

De aceea Atena era mai presus de ceilalți zei din Olimp. Făcuse ca un zeu să devină... mamă.

Zeus o iubea cu gingășie, ea fiind singura al cărei sfat îl asculta, iar Atena nu profita de acest lucru fiindcă era și zeița înțelepciunii, nu doar a războiului. În schimb, sentimentul superiorității o făcea să fie antipatică și, cu timpul, în jurul ei s-a creat un gol. Avusese o singură prietenă, nimfa Pallas, pe care însă o rănisese mortal din greșeală, în timp ce se luptau cu sabia. Durerea și vinovăția din acea zi aveau să o schimbe pe Atena pentru totdeauna, ea devenind nemiloasă, adesea crudă. Pallas fusese singura ființă pe care a iubit-o zeița, după tatăl Zeus, evident. Nimfa îi dăruise afecțiune apropiindu-se, în timp, de ea. Acum, Atena nu mai avea în față decât o eternitate goală.

Când se arăta în templu, ea lua forma unei bufnițe imaculate, cu ochi mari și gri. Zbura prin încăperile în care bătea vântul, se sprijinea pe altar, apoi dispărea în fumul de tămâie, nu fără să ne fi atins sau zgâriat cu ghearele dacă nu făcusem ceea ce voia de la noi.

Am crescut singură și tristă. După cum a prezis mama, eram frumoasă și renumită pentru părul meu arămiu, care îmi ajungea până la mijloc și pe care îl țineam despletit, astfel că de multe ori credincioșii veneau la templu doar ca să mă vadă.

— Fii atentă! m-a avertizat Deifea, preoteasa care mă luase în primire la început și singura care m-a iubit. Ești prea arătoasă. Acoperă-ți capul și strânge-ți părul când ieși să privești marea. Nu cânta, nu zâmbi, nu atrage atenția! Dacă te vede *el*, va fi sfârșitul tău!

Știam bine despre cine vorbea. Toate știam. *El* era Poseidon, fratele lui Zeus, stăpân al mărilor și al cutremurelor. Locuia în palatul său de cristal din adâncul mării, dar din când în când ieșea la suprafață ca să meargă la vânătoare. Era o vânătoare specială. Zeul mării, de fapt, își alegea orice muritoare, zeiță sau nimfă care îi plăcea. El făcea asta fără a cere măcar permisiunea respectivei. Știam toate poveștile care circulau despre victimele sale, povești care, deși nu voiam să recunosc, mă captivau. Și, cumva, voiam să-l văd, așa că îl așteptam. Și încă cum! Am crescut cu o mamă care avea drept soț un monstru, eu de ce nu puteam accepta un zeu?

**Eram gata să risc totul,
doar pentru a afla
ce este iubirea.**

Din punctul meu de vedere, prin comparație cu viața pe care o dusesem până atunci, moartea nu părea chiar ceva de speriat.

Într-o noapte, împreună cu tovarășele mele, am așteptat ca preotesele mai în vârstă să adoarmă și ne-am dus la templu – doar o fugă nevinovată, care nu era nici prima de acest fel. Am alergat cu viteză în jos, pe poteca ce cobora spre plajă, având doar cerul imens deasupra noastră. Ne-am aruncat râzând pe nisipul cald încă, una lângă cealaltă.

Am luat mâna prietenei mele Herminia și am strâns-o. Fericirea mă copleșise. Eram liberă și plină de viață.

— Se spune că lui Poseidon îi plac fetele cu părul ondulat și parfumat ca valurile, a șoptit Herminia, privind marea. Se spune că este tânăr și frumos, chiar mai fermecător decât fratele său Zeus.

— Și se poate transforma în orice ființă, a spus Platonia. Poate deveni un cal alb, taur sau cerb... orice animal puternic.

Ele chicoteau.

— De câte ori trebuie să vă periați părul pentru a fi pe placul zeului? am întrebat visătoare.

Mi-a răspuns o rafală de vânt. Marea începuse să se agite, iar în aerul nemișcat al nopții se simțea un miros puternic de pește. Luna a dispărut în spatele unui nor și un întuneric nefiresc a cuprins lumea.

— Ce se întâmplă? am murmurat eu.

Simțeam marea zbatându-se ca un animal în cușcă, iar suflarea îngrozită a fetelor părea un ecou, care venea parcă de foarte departe. Am întins brațele ca să le ating, să mă asigur că sunt acolo, dar nu am găsit nimic. Doar întuneric și... atât.

— Unde ești? am strigat. Herminia!

Am sărit brusc, cu inima în gât. Atunci am observat. Marea. Marea era vie. Se agita în valuri uriașe, iar stropii îmi scaldau fața. Îmi era teamă, însă o forță supranaturală mă atrăgea spre apă și, chiar dacă eram speriată, nu am fugit, așa cum ar fi făcut celelalte. Fixam cu privirea

un val transparent, mare cât un munte, care venea parcă de la orizont, îndreptându-se cu viteză spre mine. Era un vârtej de apă care aducea cu el forme ciudate, necunoscute. Auzeam bătăi de bice, nechezat de cai, cântece și râsete. Un zgomot surd s-a ridicat din adâncuri, un sunet fără nume, făcut din strigătele celor cărora marea le luase vocea. Cel puțin așa credeam eu, neștiind nimic atunci. Așteptam să se întâmple ceva. Ce altceva aș fi putut să fac?

În fața tuturor, gonia sălbatic un car tras de cai cu copite de bronz și coame aurii. Carul era condus chiar de el, de Poseidon. Nu mai văzusem niciodată o ființă mai frumoasă. Iar el se uita la mine de parcă n-ar fi existat nicio distanță între noi. Mă privea cu ochii lui albaștri ca adâncurile mării, martori ai unei lumi pe care niciun muritor nu o putea cunoaște. M-am îndrăgostit de el din cauza acelei priviri care îmi spunea parcă „nu te mai las, ești a mea!”. Așa că l-am așteptat pe mal, împăcată.

Poseidon a făcut un gest, iar acel val uriaș, care ar fi putut mistui întreaga coastă, s-a oprit pe loc, odată cu alaiul de sirene și monștri de mare care îl însoțea. A sărit din car și a venit la mine cu iz de furtună.

— Ești frumoasă, Medusa, cea mai fermecătoare fată din lume, mi-a șoptit el captivat, ca și când credea ceea ce spune! Iar pletele tale sunt mai moi decât valurile. Te-am văzut crescând și am așteptat, iar timpul parcă nu mai trecea... dar acum, că ești o adevărată domniță, am hotărât să te fac mireasa mea.